

[Arentoft.]

Jeg har først to spørgsmål til miljøministeren. I § 2 definerer man Østersøområdet som Den botniske Bugt, Den finske Bugt, Sundet, Bælterne samt Kattegat indtil breddeparallelle gennem Skagen. Hvis man ser på et kort, virker det egentlig lidt unaturligt, at man ikke har Skagerrak med, for der gælder altså andre regler deroppe i det øjeblik, konventionen ratificeres. Men Skagerrak er vel i og for sig at betragte som en form for et indre farvand, og hvad der sker deroppe, kommer ind gennem Kattegat og dermed ind i Østersøområdet.

Spørgsmålet er, om man ikke — og det er der jo mulighed for igennem konventionens artikel 22 — burde revidere konventionen, således at man lægger grænsen længere ud, f. eks. lader den gå fra Færder til Hanstholm. Men det betyder altså, at Norge også skal med blandt de Østersømagter, som skal arbejde med konventionen. Jeg vil altså gerne spørge miljøministeren, om han har overvejet eventuelt at udvide området og tage Norge med.

Det andet spørgsmål er til § 4, stk. 3, hvor der står, at loven dog ikke omfatter orlogsskibe og andre skibe, der ejes og benyttes af en stat, og som ikke udelukkende anvendes til kommercielt formål. Jeg vil gerne spørge, hvorfor man fritager orlogsskibe; er det, fordi man på forhånd regner med, at de ikke vil forurene? Sådant set mener jeg, at de principielt bør gå ind under de samme regler som de øvrige skibe.

Jeg har et par bemærkninger til kapitel 3 om de skadelige stoffer i bulk. Uanset at det af bemærkningerne til dette kapitel fremgår, at bestemmelserne vedrørende skadelige flydende stoffer først vil blive sat i kraft på et tidspunkt, som Østersølandene skal blive enige om, fremgår det, at fremgangsmåden og arrangementet ved udtømmning af de omhandlede stoffer skal baseres på internationalt vedtagne normer. Disse er endnu langt fra udviklede, og i øvrigt gør det forhold sig gældende, at problemerne omkring modtageanlæggene er særdeles komplicerede.

Med hensyn til modtageanlæggene, der er omtalt i kapitel 8, kan man se, at efter Østersøkonventionens artikel 7 skal de kontraherende parter udforme og anvende ensartede krav for kapacitet og placering af anlæg til modtagelse af rester af olie, skadelige fly-

dende stoffer samt kloakspildevand og dagrenovation. Derfor bør disse anlæg være klar, når loven til sin tid skal træde i kraft.

Der er altså en række problemer og uafklarede forhold, der på afgørende måde taler for, at lovforslaget gennemarbejdes grundigt.

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at man bør afvente den bebudede forhandling mellem Østersølandene og eventuelt Norge med henblik på at få klarlagt, hvornår det vil være forsvarligt at ratificere konventionen, men man kan jo sagtens arbejde videre med lovforslaget indtil da.

Som jeg nævnte, er det en mærkesag for os at være med til at få bekæmpet forureningen også i Østersøen, så derfor har vi en positiv holdning over for forslaget, men det må ikke hastes igennem uovervejset. Til gengæld skal vi heller ikke spille tiden, og under alle omstændigheder skal det ikke syltes.

Med hensyn til lovforslag nr. 154 har jeg faktisk ikke nogen bemærkninger til det. Det er et lovforslag, der tager Færøerne med ind under loven, og det er der ikke noget at bemærke til. Min eneste bemærkning gælder lovens § 8, stk. 3, hvor der er forslag om at indsætte, at „miljøministeren kan fastsætte nærmere regler om sådanne indberetninger“, altså at miljøministeren kan fastsætte. Det er et spørgsmål, om ikke der egentlig burde stå, at miljøministeren skal fastsætte, for disse regler skal formentlig være i overensstemmelse med konventionen om beskyttelse af havmiljøet i Østersøområdet, og det er jo beskrevet i bilag 4 og bilag 5.

Vi går altså meget positivt ind for begge forslag.

Wichmann Madsen (V):

I alt for lang tid har landene omkring Østersøen lukket øjnene for den tiltagende forurening. Den økologiske balance i dette havområde, der i kraft af lav vandstand, ringe saltindhold i vandet og langsom vandcirkulation er særlig let forurenligt, har da også i de seneste årtier undergået en mærkbar forandring.

Der er to hovedforurenere: de omliggende landes udledning af spildevand og affaldsprodukter, samt hvad der kommer fra den tætte trafik til søs.

På Finlands foranledning er disse problemer blevet drøftet, startende i 1972 på De